

Talansars historie

Fortalt af historikeren Hvalbard Abigor, Scriptoriumet i hovedstaden

År 0

De mange små bondesamfund/baronier/hertugdømmer som eksisterede i det område som nu er Talansar, beslutter at sammenlægge sig og danne Talansar. Denne beslutning bliver taget grundet de øgede muligheder i samhandel, samt den større militære magtfaktor man ville have i området, hvilket så medførte at det ville være nemmere at stå imod Vildorkernes plyndringstogter. Talansar styres i denne periode af et råd på 16 medlemmer. 1 medlem for hvert baroni i Talansar.

År 99

Efter ca. 100 år med interne stridigheder i rådet, samt stigende anarki, bryder rådet sammen og de forskellige baronier begynder at strides. På dette tidspunkt er Adalbert Ehrolion baron over baroniet Ehrolion, der ligger syd for Djernheim. Han er en tyrannisk og magtsyg hersker, der vil have magten over Talansar. I et forsøg på at rane mere land slog han Baron af Djernheim, Baron Laufey Djernheim, ihjel ved et middagsselskab. Dette var en fatal fejltagelse, da dette samlede de andre mod ham. Rådet træder atter sammen og vælger Laufey's ældste søn Kalavant som konge over Talansar. Derefter går de i samlet flok imod den morderiske baron, som derefter får borttaget al sin magt og forvist fra riget. Ehrolion indlemmes i Djernheim og åbner dermed for adgang til hovedstaden via Sydvestpasset, der ved indlemmelsen i Djernheim får navnet "Kongsbroen". Kongen (Kalavant d I fra Djernheim) samler et råd, med et medlem fra hvert baroni, samt 2 præster (henholdsvis for Zelkor og Sylvia) og de tre viseste magere, til at styre Talansar.

År 107

Kalavant grundlægger hovedstaden Borggund midt i Talansar for at symbolisere enhed og sammenhold.

År 122

I løbet af de sidste årtier har Talansar gennemgået en rivende udvikling, økonomien er i stor vækst og handelen bliver en større nødvendighed end tidligere. Den forøgede samhandel mellem baronierne bringer dem i kontakt med både elvere og dværge. Kalavant grundlægger et scriptorium (til nedfældning af rigets krøniker) 1 katedral til Zelkor's pris og den kongelige garde.

År 129

Vildorkernes hæren er intensiveret i løbet af de sidste 7 år og virker mere organiseret end tidligere.

År 132

Kalavant sender sine 2 sønner og sin datter til elverne og dværgene for, om muligt, at lave faste handelsaftaler med disse folk. Kronprins Kalavant d II bliver dræbt på vej tilbage fra skovelterne. Hans datter og tilbageværende søn Semora og Borggundir får begge lavet gode handelsaftaler med henholdsvis

højelverne og dværgene Kalavant d I mistænker skovelverne for drabet på sin søn, da han tror at det er en klar besked om at de vil lades alene. I løbet af de næste fem år etableres der handelsruter til dværgene og højelverne.

År 139

Vildorkernes overfald på handelskaravanerne er så stort et problem at Kongen endnu engang må sende søn og datter til dværgene og højelverne for at anmode om deres hjælp til at have væbnet beskyttelse af alle karavanerne. Midsommeraften vender Semora og Borggundir tilbage med delegationer fra de to racer da begge racer syntes at sådanne planer bør diskuteres med kongen. Efter 10 dages rådslagning når man til enighed om alliancernes udformning. Der blev udformet et forbund mellem de tre racer for at stå sammen mod Vildorkerne. Dværgene og højelverne stiller styrker til rådighed i en samlet hær, mod at hver race modtager 5 pladser i rådet.

År 149

Kalavants alliancer viste sig at være yderst succesrige for de tre racer. Kalavant overlader tronen til sin søn Borggundir på sin søns fødselsdag.

År 174

Kalavant d III bliver konge.

År 180

Vildorkerne dukker frem i mægtigt antal, de brænder megen skov bl.a. ved nogle skovelver bosteder. Skovelverne går til Kalavant d III og beder ham om at overholde den alliance de har indgået med hans slægtning Kalavant d I. Rådet træder sammen for at undersøge de dokumenter som skovelverne har medbragt som bevis på alliancens rigtighed. Efter megen gransken vurderes det at dokumenterne er ægte. Forbundet som nu består af 4 racer bliver hårdt angrebet fra alle sider af Vildorkerne, som har ynglet sig stærke i jordens skjulte dybder. (Dette år kaldes også for "det sorte år") Alliancen overvinder Vildorkerne efter 10 års krig. Sorteårsorden, den orden af magere og nekromantikere der har hjulpet alliancen, får kongens anerkendelse og kan nu eksistere i åbenhed.

År 190

Vildorkerne bliver nedkæmpet efter 10 års bitre kampe og Talansars første guldalder starter. Sidenhen er perioden fra 180-190 kendt som 10 årskrigen. Guldalderen kendes også som Kalavant d. IIIs storhedsperiode, da Vildorkerne var slået tilbaget fejredes sejren med kæmpefester overalt i kongeriget. Ligeledes fejredes der blandt de kongelig af alle racer, og af respekt for alliancen holdtes festerne i racernes områder. Under en af disse fester hos skovelverne forelskede kong Kalavant d. III sig i datteren af elverkongen, og for at styrke alliancen giftede kongen sin datter bort. Anchuria er dog forelsket i sortelveren Nedala, og sammen har de en søn, som Kalavant ikke kender til, Thar-Nedala. Thar-Nedala er Anchurias førstefødte. Kalavant d. III og Anchuria, regerede sammen i 30 år. De fik 4 døtre, der alle var kendt for deres vid, retfærdighed og godhed.

Under guldalderen udvides Talansar kraftigt, da Vildorkerne ikke er der til at stoppe dette. En af de nye indlemmelser er ødemarken Fellhorst der regeres af barbarernes konge Wolfrigg overhoved for Fellhorst' største klan: Gryffrig Helothie. Wolfrigg var kendte som Kimæredræberen og Griffebetvingeren.

Barbarerne havde indtil da holdt sig for sig selv, og var uvant med fremmed indblanding. De eneste fremmed der kom til deres egne, var, vildorker og gobliner, der kom for at stjæle kvæg til mad. Barbarerne slagtede alle vildorker og gobliner der kom ind på deres jord. (år 215) Da Kalavant d. III opdagede at barbarerne levede der, sendte han folk af sted, på trods af Anchurias råd om ikke at gøre det, for at bygge en udpost i deres område. Barbarerne opfattede de fremmede der tog deres jord, skov og dyr som fjender og nedslagtede alle som en. Kun en enkelt hårdt såret spejder overlevede og fortalte kongen om de blodtørstige vildmænd. Denne gang sendte Kalavant III sine bedste tropper af sted og de fangede Wolfrigg og kappede hans hoved af. Kraniet blev hængt op over porten i den nye udpost Fellhorst. De overlevende Gryffrig Helothie flygtede ud i vildmarken.

År 229

Kalavant d. III dør i høj alder og Anchuria overtager tronen som Talansars første dronning. Anchuria indser hurtigt at Fellhorst er en ødemark med uendelig sletter hvor der ikke kan vokse noget, og derfor udvides der ikke med flere udposter. Fellhorst by får lov at være i fred og vokser kun langsomt. Den bliver et forholdsvist stabilt bondesamfund, centrum for handel med de omrejsende nomader. Selvom den generelle situation i Talansar er stabil og Anchuria elsket af folket som en god og retfærdig dronning, voksede modstanden mod Anchuria i rådet og blandt den menneskelige elite. De ønskede ikke en dronning og slet ikke en dronning af elveræt.

År 297

Støttet af sine trofaste rådsmedlemmer forsøger Anchuria at finde urostifteren, men uden held. Anchuria dør under mystiske omstændigheder, det ligner mord, men der findes ingen beviser. Modstanderne ønsker ikke en ny dronning af elveræt og Anchurias tilhængerne er i undertal og tør ikke indsætte Anchurias datter på tronen. Modstanderne tør dog ikke bryde loven og sætte en ikke kongelig på tronen, og da Kalavant og Anchuria ingen sønner har, står landet nu uden regent.

År 302

Landet er i oprør og rådet mere eller mindre i opløsning, da sortelveren Thar-Nedala kommer til Borggund. Thar-Nedala kontakter lederen af oppositionen, adelsmanden Eryk Thjorness, overhoved for Thjorness-klanen, og præsenterer sig som søn af den afdøde dronning Anchuria og sortelveren Nedala. Eryk øjner en chance for at forhindre Anchuria og Kalavants døtre adgang til tronen, men kræver et uomtvisteligt bevis der kan tvinge beslutningen ned over Anchurias tilhængere. Thar-Nedala præsenterer selv løsningen på dette problem, da den amme Anchuria brugte til sine døtre passede Thar-Nedala som barn. Dermed var tilhængerne slået og må se Thar-Nedala kronet som konge af Talansar.

Med de midler og folk Eryk Thjorness og hans tilhængere har til rådighed overtager de hæren og holder befolkningen i skak. Dette er starten på den periode der siden kendtes som Thjorness Tyrraniet.

År 310

Thar-Nedala har regeret Talansar i 8 år med Eryk Thjorness som sin betroet rådgiver. På overfladen synes alt i orden og Thar-Nedala holdes på afstand af den stadig mere vrede befolkning. Thar-Nedala finder ud af at Thjorness snyder ham, han udnytter folket og lyver for Thar-Nedala. Thjorness går så vidt som at proklamere for folket at Thar-Nedala er død og ønsker at Thjorness skal efterfølge ham. Sammen med Hrorik Brellag får Thar-Nedala samlet folket til oprør mod Thjorness, og får ham fjernet. Det endte den regeringsperiode der blev kendt som Thjorness Tyranniet. Thar-Nedala valgte at træde tilbage fra tronen, menneskene skulle regeres af en af deres egne, en der kendte deres situation. Derfor havde han adlet Hrorik så han kunne træde ind i kongeslægten, og for ikke at bryde slægtens blod, ville Hrorik gifte sig med Anchurias ældste datter Kalaneria.

År 311

Hrorik og Kalaneria regerede Talansar på fredelig vis og fik rettet op på de ulykker Thjorness havde medført. Sammen fik de 8 børn, og de opkaldte deres førstefødte søn Thar til ære for Thar-Nedala. Langsomt blev landet opbygget igen. Hrorik og Kalaneria besad stor visdom og formåede at styre landet på fredelig vis og få samlet racerne om fælles front mod Vildorkerne og frugtbart samarbejde og handel. Det er på denne tid at handelsruterne blomstrer op og racerne kan rejse frit gennem de forskellige områder. Derfor er det heller ikke uvant at dværgesmede rejser til menneskebyerne og tjener stort på deres håndværk. Elverne lærer menneskene, at sætte pris på boglig viden og smuk arkitektur. Hrorik og Kalanerias ældste søn Thar vælger at følge sin elver arv og forlader byen for at bo ved højelverne. Den næstældste søn overtager derfor titlen som tronarving.

År 338

Hrorik dør af alderdom og Kalaneria overlader tronen til Borgundir der krones Borgundir II. For at hædre de gamle adelige relationer og pagter der blev indgået da Talansar blev grundlagt, gifter Borgundir sig med den ældste datter fra baroniet Samionians, Thényá. Samionians er som det eneste baroni bosat på deres helt egen ø Aipomas, og slægten er kendt for sit overordentlig musikalske talent. Da baroniet er meget afsondret fra resten af Talansar har de udviklet deres egen musikstil og sprog. Samisisk er en afart af menneskesproget, blandet med nogle af barbarernes og dværgenes kraftudtryk. Borgundir der også har elverblod i årene sætter stor pris på boglig viden og sprog. Under hans styre oplever Talansar en sproglig revolution, inspireret af Samisisk, der er et blandingsprog. Hans ældste søn døbes Kalant, som han mener, er en mere sproglig korrekt udgave af navnet Kalavant, da det på både elvisk, barbar- og dværgesprog betyder kongesøn.

År 353

For samiserne indtager musen Amahr en stor plads de hun anses for at være gudinde for musik, poesi og kunstneriske evner i det hele taget. Til ære for sin

kone bygger Borgundir II en helligdom til Amahr, med en specielt kuppelformet sal til musik brug.

Af det øvrige præsteskab betragtes Amahr som en afgud, da der ikke findes historisk belæg for hendes kirke andre steder end hos Samionians, og en uro breder sig og splitter folket i to lejre, dem der er loyale over for deres konge og dem der tror på præstekabets magt.

Uroen ulmer i flere år og til sidst kræver præstekabet at der kaldes til Ting. Der fremsættes et krav om at Borgundir og Thénya enten afstår deres kongemagt eller Amahr. For at holde landet i ro vælger Borgundir offentligt at udtale at Amahr ikke er en gudinde og hendes kirke bliver omdannet til et musikkens hus, hvor kunstnere fra hele Talansar valfarter til for at blive inspireret.

Legende: Thénya kan ikke give slip på sin gud og har et privat alter for Amahr i sit gemak, en fortrukket tjenestepige taler over sig og præsternes vrede blusser op. Thénya forlader landet og tronen og ingen ved hvor hun tager hen. Borgundir II bliver bitter på folket fordi de har drevet hans kone væk. Han kaster en forbandelse over folket, at ingen udover folket fra Aipomos skal kunne trække en ren tone. Dørene i Amahrs tempel smækker i på mystisk vis og ingen kan komme ind eller ud. Præsterne er nu et jaget folk, og kongen udsteder befalingen at alle har ret til at slå en præst ihjel uden rettergang, præsterne bliver fredløse. Musikken kan først vende tilbage når forbandelsen brydes.

Kalant er på dette tidspunkt 15 år og gammel nok til at forstå hvad der foregår. Han ser sin far bliver mere og mere bitter og indelukket for til sidst at blive sindssyg. Da Kalant er 17 år gammel kaster Borgundir sig ud fra et tårn og dør.

År 355

Kalant krones konge under formynderskab af Tinget, hvorunder han skal forblive til hans 21 år. Kalant I's første 4 regeringsår til han bliver myndig præges af store uoverensstemmelser mellem Tingets medlemmer. Alle er dog enige om at præsterne ikke længere skal være fredløse, og de får deres tidligere status igen. Kalant I's foretrukne rådgiver er magerlaugslederen Asgerf. Igennem Asgerf får Kalant indsigt i magiens verden, og tiltrækkes af de mægtige kræfter. I smug lærer Kalant at udøve simpel magi.

År 357

Blot 2 uger før Kalant I's 21 års fødselsdag forsøges et attentat for at han ikke skal komme på tronen. Man forsøger at forgifte Kalants mad, men en uheldig tjener taber tallerkenen på gulvet og Kalants hund dør da den spiser maden. Den uheldige tjener fængsles selvom han siger at han ikke ved noget om giften. Onde tunger anklager Asgerf for at ville have sin myndling af vejen og selv tage tronen, der tales endog om at han er leder for de hemmelighedsfulde Månekåber, et magernes broderskab der siges at styre kongeriget i hemmelighed. En oprørsbevægelse med Baron Aerengod (Fellhorst Baroni) i spidsen, vil have konge til at forbyde magi, da mange tiltror dem at stå i pagt med de onde guder. De laver et udfald mod selve Det Øverste Magis råd i Borggund, men uden held, magerne er dem for stærke.

Oprørshæren må se sig slået og begynder i stedet i det skjulte at modarbejde magerne, specielt Sorteårsordnen, der siges at være tempelherrer for Lochkarne. Dette undergrundsarbejde viser sig at virke, snart er der spredt ondsindede rygter i hele riget.

Oprørshæren stiller Kong Kalant d. I. et ultimatum, han må afskedige Asgerf og officielt fordømme Sorteårsordnen eller han vil blive væltet af tronen. Kalant ser sig nødsaget til at bøje sig for folkets krav, da hæren har nok at gøre med at holde rigets grænse mod øst. Asgerf forsvinder derefter fra offentligheden, og Sorteårsordnen forvises fra deres hovedsæde i Borggund. De henvises til en stor forfalden bygning i fattigkvarteret.

År 361

Baron Baldrian Aerengod dør under mystiske omstændigheder. Hans enke overtager styret med hjælp fra mandens Oldermænd, der desværre stikker de fleste af baroniets penge i egen lomme. Da kassen er tom lader han enken i stikken og Baronesse Adabar deler i år 363 Felhorst baroniet i 6 len, og sælger underlederskabet til 6 stærke rigmænd, med kravet om troskab mod baroniet. Rigmændene bliver ophøjet til Lensgrever.

År 366

På sin 30 års fødselsdag bliver kong Kalant gift med Astrid Sissgor. Sammen regerer de i fred og ro, indtil kongen dør.

År 406

Tronen overgår til den ældste søn Borgundir, der bliver Borgundir d. III af Talansar. Vildorkerne begynder igen at røre på sig mod øst, men hæren er stærk og slår dem tilbage. Borgundir gifter sig med den smukke Købmandsdatter Sifdotir fra Hallador i Malastare. Parret er barnløst, og først i den høje alder af 40 bliver Sifdotir gravid, til stor glæde for hele riget. Desværre dør både mor og barn i barselssengen, og Borgundir må gifte sig igen for at sikre slægtens overlevelse. Han gifter sig med Baron Ivanoff Votuns ældste datter, Ainuta, der hurtigt bliver gravid med tvillinger. Tvillingerne viser sig at være en søn og en datter, derved er der ingen tvivl om arverækkefølgen. Det er Ainutas ønske at gå tilbage til det gamle kongenavn Kalavant, og deres søn bliver Kalavant d. IV. Dels døbes datteren Ivana og sendes også til Ainutas barndomshjem for at ære Ainutas far, der reddede kongeriget ved at tilbyde sin datters hånd til kongen.

År 457

Borgundir d. III er nu så gammel og svag at han ikke længere kan regere og overgiver tronen til Kalavant d. IV. Til Borgundirs store sorg, blev Kalavant IV aldrig den konge han havde håbet på, han er både uduelig diplomatisk såvel som uden ansvarsfølelse for folket. Han er ødsel og egoistisk, og driver hurtigt riget på randen af krig med nabolandene. Da Radme afbryder alle diplomatiske forbindelse med trusler om krig, hvis Talansar ikke omgående ændrer adfærd.

År 461

Talansars råd af Baronernes træder sammen for at løse problemet. Baron Votun foreslår at indsætte Kalavants søster, der har fået en passende opdragelse med politisk indsigt i rigets forhold. Hun er allerede gift med Baron Atezados næstældste søn og de har sammen syv sønner og kan derved sikre blodslinie. Visse stemmer i rådet er ikke enige i at sætte en kvinde på tronen, da det før har skabt store politiske gnidninger i Talansar. Desværre er der ingen anden udvej, hvis man vil beholde fred med Radme og undgå at bryde blodslinien, hvilket man ikke tør, da man frygter at folket vil se dette som et tegn på ustabilitet. Ivana bliver indsat med det forbehold at tronen skal overdrages til Borgundir d. IV, hendes ældste søn, på sin 21 års fødselsdag.

År 467

Borgundir d. IV bliver 21 og indsættes officielt som konge af Talansar. Hans første gerning som rigets konge er at afsætte den rådgiver rådet har udpeget og indsætter i stedet sin mor, Ivana. Samtidig udnævnes hans 6 yngre brødre til generaler over Talansars hær. Dette skaber stor splid, da Sortenskjold fratages kommandoen over 2. armé og Whestenmir fratages søkommandoen. Da Whestenmir afsværger deres troskab, brændes deres flåde ned på mystisk vis. Baronerne kalder sammen til krisemøde. Baronierne er delt i to lejre, Djernheim, Thjorfort, Herrfarne, Kendalar, Telsar, Korvest Lindis, Sindelfingen (presset af Telsar, Korvest og Lindis) står sammen på Kongens side. På den anden side, står Whestenmir, hårdt ramt af tabet af flåden, Boerendahl, Assendum, Rosenheim (med svækket militær slagkraft, da man har frataget dem 2. armé), Malastare og Aipomas. Fellthorst er svækket pga. interne stridigheder lenene i mellem, og tager ikke parti i sagen. Overbevist om deres styrke sætter Kongens side tingene på spidsten og giver alliancen 5 dage til at sværge deres loyalitet til tronen eller blive afsat, hvorefter deres landområder vil tilfalde kongen.

Alliancen mødes i al hemmelighed i katakomberne under Gorgonsultemplet i Borggund, hvor familien Liljenfeldt (Baron over Boerendahl) har gode forbindelser. Aipomas' flåde kan hurtigt udstyres med våben, Sortenskjold er blevet opsøgt af hans hærfører der sværger 2. armés troskab til Sortenskjoldslægten. Boerendahl tilbyder at trække på Gorgonsulnetværket rundt i hele riget for på den måde at ødelægge infrastrukturen, ligeledes har familien soldater på strategiske poster rundt omkring. Assendums Bjerglændinge kan hurtigt stille en hær der kan trænge op gennem Djernheim og omringe Borggund. Malastare tager i hemmelighed kontakt med Sindelfingen og finder ud af at de er imod kongen, men pga. deres manglende militære styrke, er de blevet presset af Telsar, Korvest og Lindis til at gå med kongen, eller blive udryddet. Malastare sikrer forsyningslinier fra Sindelfingen til alliancen og får i al hemmelighed Sindelfingens støtte til alliancen. Assendum der har rigtig gode forbindelser til dværgene, får underretning om fremrykkende hære fra Sidron, landet sydvest for Talansar. Dværgene tilbyder at lukke passet så hærene ikke kan understøtte kongen. Malastares forbindelser til Andolar er så gode at de, for at sikre handlen vil sende en hær til alliancen. Andolar er kendt for umådeligt dygtige skjoldkrigere, der anses for at være uovervindelige i liniekamp.

Sikker på sin sag, har Kalavant IV bestemt at alliancen skal sværge troskab eller miste hovedet ved en offentlig begivenhed i Borggund. Da øjeblikket oprinder hvor baronerne træder frem for kongen på pladsen under balkonen og de skal sværge troskab, kalder de i stedet til angreb. 2. armé trænger hurtigt ind og overtager kontrollen med paladset, og bjerglændingene omringer Borggund og umuliggør derved alt flugt fra byen. Samtidig indtager Aipomas, Malastare og Whestenmir sammen med Andolars hær, strategiske vigtige positioner omkring Thjorfort, Kendalar og Herrfarne, så de med kort varsel kan overtage områderne. Sindelfingen afskærer forsyninger til Telsar, Korvest og Lindis samtidig med at dværgene lukker bjergpassene. Ved denne uventede modstand trækker Telsar, Korvest og Lindis omgående deres støtte til kongen og deres hære tilbage. Alliancen tvinger kongen til at abdicere, og indsætter i stedet hans granfætter Dergundir, der er sønnesøn af Borgundir d. IIIs yngre bror.

På denne måde bibeholdes blodslinien og Thjorfort, Herrfarne og Kendalar har nu valget enten at trække sig, eller stå i krig med resten af riget. Herrfarne og Kendalar trækker sig for den militære overmagt, men Thjorfort står fast. Det kommer hurtigt til slag, men i løbet af få uger har alliancen taget kontrollen over Thjorfort. Thjorfort bliver herefter frataget retten til at have en stående hær og diplomatiske forbindelser uden for Talansar.

År 483

Kalaneria dør, og stedes til hvile i Grønborg skoven i Rosenheim

År 508

Dergundir d. I dør af alderdom, med alliancens hjælp, har hans periode været præget af stor intern ro. Hans søn Kalant d. II overtager tronen efter sin far. Han er kun lige blevet 21. Han viser sig at være en dygtig konge og med tiden også viis, han ansætter Dinlok Skargaard som sin rådgiver. Dermed knyttes tættere bånd til Telsar, og derigennem også til Korvest. Vildorkerne rører på sig igen og det lykkes dem at tage noget af Eidolorai skoven, og skubbe Lindis' grænse en smule tilbage. Kalant d. II gifter sig med datteren til Baron Brisloch, og sammen får de 4 børn. Af respekt for sin far opkalder han den ældste søn Dergundir

År 543

Dergundir d. II overtager tronen fra sin far, der trækker sig tilbage for at tilbringe sin alderdom i fred for intriger og vildorker. Vildorkerne lader ganske vist landet i fred, men internt i Talansar er der igen optræk til uro, der går rygter om at Sorteårsordnen vil knuse Talansar sammen med unavgivne baroner. Dergundir d. II vender sig mod en gruppe som kalder sig fredsrådet.

Fredsrådet vil undgå en åben strid med sorteårsordnen. Særligt fordi beskyldningerne udelukkende er baseret på tvivlsomme rygter fremført i kongens råd, som de anser for falske og led i intrigante rænkespil. De kan berettet en noget anden historie. Et opgør med denne magerorden vil nemlig kaste hovedstaden og landet ud i noget der kunne udvikle sig til borgerkrig. Sorteårsordnen, som allerede på det tidspunkt, havde meget opbakning i fattigkvarteret, ville kunne forskanse sig der, med den fattige del af

hovedstadens borgere. Blandt den var mange krigsveteraner som ikke længere kunne tjene til føden som krigsmænd. De væbnede styrker kunne således komme til at stå over for fædre og højt respekterede kammerater fra gamle dage. Hvordan hæren ville regere på, at skulle kæmp mod fattigfolk i deres egen hovedstad, var noget usikkert. Men man kunne risikere at hæren vente sig mod deres befalingsmænd. Samtidig havde Herrfarnes baron udtalt at han ville give asyl til alle sorteårsmagere der ville søge beskyttelse hos ham. Også med våben hvis det kom dertil. Herrfarne udgjorde ikke nogen militær magt som sådan. Men deres fæstninger var vidt berømte. Samtidig var denne slægt stærkt indgiftet med den kongelige familie i naboriget Radme. Hvordan de ville stille sig, hvis de var vidne til, at deres døtre og sønner blev nedslagtet, kunne man kun gisne om. Men åben krig kunne ikke udelukkes. Dette er situationen da det hemmelige møde mellem Fredsrådet og Kongen kommer i stand. Fredsrådet overbeviser hurtigt kongen og han indser hvor farlig situationen er og beder fredsrådet om hjælp. På få uger får de stillet bevis på sorteårsordnens uskyld. Kongen forsøger uden held, at få dette fredsråd indsat i hans rigsråd. Han bevare dog kontakten til dem og lader dem virke direkte under kongen. Hurtigt udvikler de sig til hans fortrukne diplomater og herefter vender Dergundir og hans efterfølgere sig ofte til ordenen for råd i vanskelige sager.

Kundax Nuranzil, leder af Den Øverste Magi's råd og efterkommer af Nuranzil den Vise, der stiftede rådet, Stifter Nuranzil-ordnen. Denne orden skal handle ud fra den tankegang som Nuranzil den Vise levede efter. Kundax er kendt som en god ven af kongen.

År 589

Borgundir V, krones konge da hans far dør i den høje alder af 96 år. Onde tunger påstår at det er Kundax' magi der har forlænget hans liv unaturligt. Som forsvarsværk mod de mere og mere nærgående Vildorker, der synes at strømme i uendeligt antal ned fra bjergene, bygger Borgundir De evigt vågne Tvillingetårne på grænselinjen ved Fellhorst søndre len, og forbinder dem med en stor mur, kaldet Borgundirs Port, for at lukke kløften der er eneste vej ind gennem en mindre klippevæg der danner naturlig grænse. Vildorkerne tør ikke længere gå gennem Eidolorai skoven ind i Lindis, da unævnelige rædsler hærger skovene og ingen ork slipper levende igennem. Dette forsvarsværk sikrer freden i dette område og Borgundirs hær trænger frem fra Hemsborg og ind i Orkhaa. På trods af sin høje alder vælger Borgundir selv at stå i spidsen for sin hær, og falder da også på ærens mark i år 639, hvorefter hans søn Kalavant d. V sættes ind.

År 637

Ravnsborg grundlægges

År 639

Kalavant d. V, fortsætter hvor hans fars liv endte og leder hæren til sejr. Nu besidder man et stort stykke af Vildorkernes land og Kalavant giver ordre til at det skal befæstes og holdes som et monument over menneskenes overherredømme. Området kaldes også Hemsborg spids, da det indvundne land former sig som en pilespids ud fra Hemsborg len. Under krigstogtet tager kongen ophold ved Grev Fredmir Hemsborg og forelsker i hans datter Freya og

de gifter sig under store festligheder. Som sin far falder også Kalavant d. V på ærens mark i kamp mod den grønne fjende.

År 672

Dergundir d. III, der har uddannet sig under Baron Mirdaan Maernik som søofficer vælger at landsætte tropper fra Aipomas ind i vildorkernes nordlige landområde, for på denne måde at slutte en ny grænse der skal støde op mod Hemsborgspidsen. Kongen sætter alt styrke mod vildorkerne og mangen en familie mister i den tid fædre, sønner og brødre.

År 700

Rigets ressourcer strækkes til et maksimum, og selv Sindelfingens bugnede fadebure er snart tomme, og kongen må træffe et valg, hvis han fortsætter sin fremtrængen gennem vildorkernes land løber han tør for forsyninger og riget vil stå over for den værste hungersnød siden den mørke tid under 10 årskrigen, trækker han derimod sine tropper tilbage til de befæstede grænseposter vil vildorkerne hurtigt tage det land tilbage han har fravristede dem under de sidste års hårde kampe. Overbevist om sin overmagt og sit strategiske geni vælger Dergundir at angribe på 3 fronter, en landfremrykning fra det nye nordlige område og nede fra Hemsborgspidsen, mens han selv leder flåden ned i Fellhorst vigen og landsætter, hvorved fjenden klemmes inde mellem de 3 flanker. Hans søn Borgundir ser dog hurtigt at der dels hverken er forsyninger eller soldater til en 3 front krig, og sammen med Asger Sortenskjold prøver han at få faderen til at indse at strategien er dømt til at mislykkes på forhånd. Ramt af vanvid ser faderen dette som højforræderi og fængsler både Borgundir og Baron Sortenskjold. Baron Ligulf Maernik nægter at sende sine søfolk i den visse død og trækker i vrede sin flåde tilbage. 2. armé, nordhæren, nægter yderligere fremrykning uden deres general og kongen står nu alene tilbage med den lille styrke der bevogter Hemsborgspidsen. Den sindsforstyrrede konge, som nu er hinsides al fornuft, vil hellere dø i kamp som sine forfædre, end at anerkende nederlag. Han stormer ud mod vildorkernes hære og bliver nedslagtet på det grusomste, hans lig bliver hakket i stykker og hans hoved sat på en pæl som vildorkerne bruger som banner da de indtager Hemsborgspidsen.

Baronernes råd frafalder enstemmigt alle kongens vanvittige anklager og løslader Borgundir og Baron Sortenskjold. Borgundir indsættes om konge og bliver derved Borgundir d. VI af Talansar. Landet er ramt af hungersnød og vildorkerne presser på rigets østgrænser, især mod Hemsborg. Borgundir er i store vanskeligheder, men i nødens stund, kommer der uventet hjælp til kongen. Assendums Højlændinge sværger deres nye konge troskab og proklamerer at de vil tage Hemsborg spidsen tilbage til Talansar. En klan af dværge fra Yrrionbjergene tilbyder kongen deres hjælp, for at hædre gamle dages sejrige alliancer og traktaterne fra rigets grundlæggelse. Baron Maernik sætter flåden ind for at støtte 2. armé fremrykning nordfra ned mod Hemsborg spidse, for at danne en befæstet østgrænse mod vildorkernes land. Skovelvere fra Eidolaria skoven gensværges ligeledes deres alliance med kongen og deres frygtede Brisloch skytter dækker dværgenes og Højlændingenes fremrykken til Hemsborg spidsen. Borgundir står i spidsen for sin hær og rammes af en forgiftet pil. Hæren sejrer men Borgundir står ikke at redde. Han dør i 723 og

begraves for foden af de Hviskende Bjerge. Dværgene rejser et vagttårn over hans grav til ære om hans minde, og som et symbol på alliancen. Tårnet navngives af dværgene "Rhaardok", der på dværgesprog betyder gravsted.

År 723

Dergundir - bror til Borgundir VI, indsættes som konge da Borgundir ikke har stiftet familien. Dergundir har allerede taget sig af en del af de administrative opgaver i Borgundirs fravær. Han har giftet sig med Herremandsdatteren Ragna Mikkelsdatter, og sammen får de 3 sønner der kan føre blodslininen videre. Dværgene overdrages De Hviskende Bjerge mod at bevogte dem mod fjender. En del Højlændningene bliver i området og bosætter sig forskellige steder i Fellhorstbaroniet.

Arthur Sortenskjold, der senere skal blive Talansars største general, fødes sammen år som Borgundir d. VI dør.

I lang tid hersker der igen fred i Talansar. Langsomt genopbygges landet med fælles hjælp fra alle baronier. Landet bliver igen frugtbart og rigt, og rigets kornkamre fyldes atter, ligesom også hærene genetableres.

År 771

Vildorkerne begynder igen at røre på sig, og der indløber oftere underretninger om plyndringstogter langs østgrænsen, og der meldes om problemer med at holde fæstningsværket "Borgundirs Port". Dergundir beslutter sig for i samråd med krigsrådet at søge støtte hos dværgene i de Hviskende Bjerge. Ved skæbnens onde lune, falder Dergundir og hans følge i et røverisk baghold på vejen derud. Hans ældste søn Borgundir bliver kronet og hedder nu Borgundir d. VII. Gennem længere tid har der været store stridigheder mellem greverne i Fellhorst Baroniet og der går rygter om at Grev Tallas der er greve for Fellhorst len vil tilrane sig magten i de andre len, han skaffer Baron Olfert Aerengod af vejen og indsætter sig selv som baron i stedet. Hvad grev Tallas har fejlet at huske, er at Borgundir er gift med Olferts søster Edell Aerengod, og kongen vender sin hærs opmærksomhed mod Tallas.

År 772

Huskedes som året hvor Tårnkrigene startede. En frygtelig skare af ondskabens væsener skyllede sammen med orkerne, indover det nyindvundne land. Samtidig angreb en mægtig troldehær Borgundirs Port og havde til held at komme igennem, pga. intern krig mellem de to tårnherrers hære. Dværgene fra De Hviskende Bjerge og Brisloch bueskytterne forsøgte at trænge troldehæren tilbage kun for at blive overrendt af en hær af frygtindgydende menneskekrigere man ikke havde set før. Efter mange slag der endte med at dværgene havde lidt så store tab at de ikke kunne holde porten, trængte fjendens hære ind og overtog Borgundirs Port. 2. armé med Arthur Sortenskjold i front, foretog en lynmanøvre fra Hemsborgsspidsen ned til Porten for at komme dværgene til undsætning. Der kæmpedes længe og voldsomt, da det lykkes Arthur at skyde fjendens hærfører ned, og panikken spredes blandt fjendens hær, og 2. armé vinder Borgundirs Port tilbage. Med denne sejr afsluttes tårnkrigene.

Borgundir hædrer Arthur Sortenskjold, og udnævner ham til hærfører over Talansars hære og til leder af krigsrådet. Sortenskjold påbegynder nu en strategisk landindvinding af Orkhaa, der står på gennem de næste 100 år.

Borgundir d. VII kan nu koncentrere sig om den kulturelle opbygning af Talansar, nu hvor hæren er i gode hænder. Flere af de store bygningsværker i Talansar er grundlagt af Borgundir d. VII.

År 809

Borgundir d. VII dør mæt af dage og hans søn Dergundir V indættes. Dergundir fortsætter i sin fars fodspor. Han overlader også hærledelsen til Arthur Sortenskjold. Som sin far gør Dergundir også meget for det kulturelle Talansar. Han er endvidere en dygtig diplomat og gennem mange rejser til både Radme, Andolar og Sidron styrker han freden med Talansars naboer. Riget er i stærk fremgang, de eneste fjender er en tiltagende piratflåde som Baron Maernik dygtigt bekæmper. Vildorkerne lider nederlag på nederlag til Sortenskjolds taktiske snilde. Dergundir V dør i en skibsulykke, da han besøger Andolar i diplomatisk ærinde.

År 844

Kalant d. III indsættes som konge af Talansar. Grundet det arbejdet Borgundir d. VII og Dergundir V har gjort, blomstrer Talansar udenrigsforbindelser. Der er meget handel med nabolandene og en stor befolkningstilvækst. Det nyindvundne land bliver langsomt befolket. Der er stadig kampe mod vildorkerne ved østgrænsen. En stor vildorkhær har indtaget Rhaardok fæstningen.

År 851

Kongens hær kæmper mod en særdeles dygtig fjende ledet af en orkshaman ved navn Timko. Denne orkshaman er meget dygtig og snu, han bruger spioner og list til at narre fjenden og det lykkes ham at tage Rhaardokfæstningen og stoppe kongens hær ved en bjergkam, og holde dem der i meget lang tid.

Timko bruger hele tiden forskellige måder at angribe på. Hans fortrukne er hans Riser, som er halvkæmper og en blanding af trolde, orker og gobliner og er meget frygtet, da de har troldens styrke, orkens hurtighed og goblinens intelligens.

I den del af kongens hær der kæmper nedenfor tårnet er det vidt berygtede ork-kompagni, som Garfass Hugtand leder. En klanleder frygtet af alle hans fjender. Timko ved at hvis han vil have sejr på dette sted må han skaffe sig af med Garfass.

Hvordan Timko får dræbt Garfass vides ikke, men Garfass angriber fæstningen og forsvinder. 4. armé der også er på fronten bliver ligeledes slået tilbage, og for en tid behersker orkerne Rhaardoktårnet.

År 853

2. Armé under ledelse af Arthur Sortenskjold rykker ind mod Rhaardoktårnet sammen med 4. armé og får nedkæmpet den orkplage der har indtaget tårnet. 4. armé efterlader en permanent vagtstyrke.

År 868

Kalants Vile grundlægges

År 872

Sortelverne har for alvor forsøgt at gøre oprør mod kongen, og derfor er det blevet besluttet, de skal forvises fra Talansar og drives bort. Til alt held viser vinteren sig at være forholdsvis mild, og det er dermed muligt for hæren – under ledelse af Arthur Sortenskjold – at drive sortelverne ud i ødemarken mod øst.

Hen på sensommeren er vildorkerne trængt ind til grænsebyerne Ravnsborg og Kalants Vile og har lagt sig som en kile mellem de to byer. Dermed er al handel mellem de to byer umulig. Der sendes bud til kongen og dennes hær ankommer måneder efter og driver vildorkerne tilbage til ødemarken. Dette har tvunget området til at afgive mange resurser til kongens hær, og forrådet er dermed ikke så stort til den kommende vinter.

År 873

Efter vinteren bliver det besluttet, at sortelverne skal have lov at vende tilbage til Talansar. Kongen er overbevist om, de har lært deres lektie og er klar over, at et oprør ikke vil tolereres. Til gengæld for deres fredelighed får de igen samme rettigheder som resten af rigets borgere.

Ny Hedegård grundlægges senere samme år.